

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 205/2020
20.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због противправног дела које је у закону одређено као кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Огњена Радића и адвоката Јована Вукчевића, поднетим против правноснажних решења Другог основног суда у Београду К 304/18 од 20.06.2019.године и Вишег суда у Београду Кж1 618/19 од 22.10.2019.године, у седници већа одржаној дана 20.05.2020.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Огњена Радића и адвоката Јована Вукчевића, поднети против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 304/18 од 20.06.2019.године и Вишег суда у Београду Кж1 618/19 од 22.10.2019.године и то у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног **ОДБАЦУЈУ**.

Образложење

Решењем Другог основног суда у Београду К 304/18 од 20.06.2019.године према окривљеном АА изречена је мера безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи јер је у стању неурачуљивости извршио противправно дело које је у закону одређено као кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ. Одређено је да ће се наведена мера спровести у Клиници за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“ док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године. Окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка.

Решењем Вишег суда у Београду Кж1 618/19 од 22.10.2019.године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и браниоца окривљеног адвоката Огњена Радића, а решење Другог основног суда у Београду К 304/18 од 20.06.2019.године потврђено.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Огњен Радић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и, или преиначи или укине првостепено и другостепено решење и предмет врати на поновно суђење,

- бранилац окривљеног АА - адвокат Јован Вукчевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи у целости првостепену и другостепену одлуку тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да укине првостепену и другостепену одлуку и предмет врати на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани у делу који се односе на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су исти захтеви у осталом делу недозвољени.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 2) ЗКП, браниоци окривљеног АА - адвокат Огњен Радић и адвокат Јован Вукчевић у поднетим захтевима наводе да се побијано решење заснива на доказима на којим се према одредбама ЗКП не може заснивати и то на извештају Дома здравља „Др Сима Милошевић“ од 24.12.2015.године и налазу и мишљењу вештака медицинске струке др Јелене Мицић Лабудовић од 28.01.2017.године. По ставу бранилаца одлука се заснива на извештају Дома здравља „Др Сима Милошевић“ од 24.12.2015.године, иако такав документ не постоји у списима јер то што суд назива извештајем у ствари је образац за евидентирање и документовање насиља, који нема печат Дома здравља, ни деловодни број, па у том смислу овај документ не представља извештај било какве установе, па ни Дома здравља „ДР Симо Милошевић“, већ евентуално лични образац лекарке ББ, па као такав не може имати статус званичног медицинског извештаја било које установе. Имајући у виду да је вештачење наводних повреда оштећене обављено искључиво на основу ове документације, јасно је да је и налаз и мишљење судског вештака Др Јелене Мицић Лабудовић од 28.01.2017.године незаконит, јер је рађен на основу неподобне и незаконите документације.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног су неосновани из разлога јер по налажењу овога суда образац за евидентирање насиља у

коме је наведена здравствена установа Дом здравља „Др Сима Милошевић“, у коме је наведено да се догађај десио 21.12.2015.године, у стану, а да је датум прегледа 24.12.2015.године, да догађај пријављује ВВ, који садржи факсимил и потпис лекара др ББ, као и медицинске сестре, и поред формалних недостатака у погледу непостојања печата, или деловодног броја установе сматра се исправом, у смислу члана 112. тачка 26) ЗКП-а, којим је прописано да се исправом сматра сваки предмет који је подобан или одређен да служи као доказ какве чињенице која има значај за правне односе, у коју исправу је у конкретном случају суд вршио увид и чију веродостојност је ценио у складу са осталим доказима изведеним током поступка, међу којима је и исказ сведока др ББ, која је критичном приликом и примила оштећену.

Дакле, како, по оцени Врховног касационог суда, наведени образац за евидентирање насиља представља законит доказ на којем се пресуда може заснивати, то су из наведених разлога неосновани и наводи бранилаца окривљене којима се указује да је незаконит доказ и судскомедицинско вештачење Др Јелене Мицић Лабудовић од 28.01.2017.године, из разлога јер се исто заснива на наведеном обрасцу, а које вештачење се поред наведеног обрасца, заснива и на записнику о саслушању осумњиченог од 15.07.2016.године и на записнику о испитивању сведока ВВ од 16.12.2016.године.

Следствено наведеном, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказ на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју браниоци окривљеног неосновано указују у поднетим захтевима за заштиту законитости.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Огњена Радића и адвоката Јована Вукчевића у осталом делу су одбачени.

Бранилац окривљеног - адвокат Јован Вукчевић у осталом делу захтева, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, својим наводима којима образлаже ову повреду бранилац по налажењу овога суда суштински оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа од стране суда, оспоравајући чињеницу да је окривљени неурачунљив, тиме што негира веродостојност и тачност налаза и мишљења Др Светислава Мишковића и Др Милене Станковић од 01.06.2017.године, ово имајући у виду да бранилац истиче да је налаз дат противно свим правилима струке, тендециозно и на штету објективних чињеница везаних за личност окривљеног.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном (повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни

касациони суд захтев браниоца окривљеног - адвокат Јована Вукчевића у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног - адвокат Огњен Радић у захтеву наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, како бранилац окривљеног даље у захтеву не образлаже у чему се конкретно повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП састоји, односно да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Огњена Радића и адвоката Јована Вукчевића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одбио као неосноване у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљеног на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП одбацио.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић